

Sygn. akt IV CSK 527/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie B. B.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 13 marca 2013 r., wydanego w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej, wnioskodawca A. K. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie dwóch pytań:

„- Czy jeżeli nieruchomość stanowiąca część gospodarstwa rolnego i służąca do prowadzenia działalności gospodarczej, która nie ma odpowiedniego dostępu do drogi publicznej i należących do tej nieruchomości budynków gospodarczych oraz ma ograniczone możliwości przejazdu maszynami rolniczymi o większych gabarytach może zostać pozbawiona dostępu do drogi publicznej poprzez odmowę ustanowienia służebności drogi koniecznej, podczas gdy zostały spełnione przesłanki z art. 145 k.c.?

- Czy sąd może odmówić ustanowienia drogi koniecznej z tej przyczyny, że właściciel nieruchomości dla której ma być ustanowiona służebność drogi koniecznej może dokonać rozbiórki budynków gospodarczych, bądź zmiany ich przeznaczenia, które służą mu do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pomimo niewspółmiernych kosztów rozbiórki i przebudowy w stosunku do ustanowienia służebności drogi koniecznej.”

Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także oczywista jej zasadność, wynikająca z oczywistego naruszenia powołanych w niej przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje

w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wskazał dwie przyczyny mające uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., jednak żadna z nich nie została wykazana.

Skarżący nieskutecznie powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a zatem na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wykazanie jej wymagało precyzyjnego sformułowania konkretnego problemu prawnego, który miał się w sprawie pojawić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie czyni zadość tym wymaganiom.

Wnioskodawca nie przedstawił istotnego problemu prawnego, którego rozwiązanie wiązałoby się z poważnymi trudnościami i wymagało rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym, ograniczając się do postawienia pytań będących jedynie wyrazem jego wątpliwości co do rozstrzygnięcia powołanych w skardze kwestii. W uzasadnieniu wniosku skarżący nie przedstawił żadnych argumentów prawnych, które miałyby przekonać, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pytania te ponadto zostały sformułowane w oderwaniu od poczynionych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany, nie mogły zatem skutecznie służyć wykazaniu powołanej przesłanki.

Jeśli chodzi o oczywistą zasadność skargi, wnioskodawca nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej

analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący ograniczył się do wskazania przepisów, które miały - jego zdaniem - zostać oczywiście naruszone. Brak dalszego wymaganego uzasadnienia oznaczał niewykazanie powołanej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Nie stwierdziwszy żadnej z przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]
db